

Arrest

nr. 295 121 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Stationsstraat 56/2
3620 LANAKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. MEURIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse burger van Tadzjiekse origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent ongeveer achtentwintig jaar oud. U bent afkomstig van de stad Kunduz van de provincie Kunduz. U woonde daar in de eerste wijk. Aanvankelijk liep u school in de regio maar nadat uw vader in 1389 (komt overeen met 2010) om het leven kwam tijdens een sneeuwstorm op de terugweg van een familiebezoek in de provincie Kapisa, werd u de kostwinner van het gezin. U ging aan de slag in de winkel van uw paternale oom N.R. die er elektriciteits en sanitaire materialen verkocht. In 1396 (ongeveer 2017) trouwde u met Fe. en een jaar later kregen jullie een zoontje Fa.. Zij verblijven nog steeds in de stad, net als uw moeder en uw zussen R. en N..

Sinds 1384 (komt overeen met 2005) is uw familie in conflict met de familie van een zekere M.. Uw paternale oom Mo.N. werd verliefd op de dochter van M. en er werd verschillende keren om haar hand gevraagd, maar de huwelijksaanzoeken werden telkens afgewezen. Het waren voornamelijk de zonen van M., genaamd Z., Mi.K. en A., die tegen een huwelijk waren. Jullie zijn immers van Tadzjiekse origine en de familie van M. is Pashtoen. De situatie liep uit de hand toen één van de zonen, Mi.K., uw oom neerstak en uw oom hierbij om het leven kwam. Voor deze feiten werd Mi.K. veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

In 1393 (komt overeen met 2016) kwam Mi.K. terug op vrije voeten. Niet veel later werd hij gedood door een onbekende. Zijn broer Z. beschuldigde jullie van zijn dood. Het kwam tot een politieonderzoek waarbij u, uw broer Ah.S. en uw oom N.R. verhoord werden en na een dag al werden vrijgelaten. Hoewel is gebleken dat jullie niets met de moord te maken hadden, bleef Z. jullie hiervan betichten.

In 1397 (komt overeen met 2018) liep het wederom verkeerd. Tijdens een autorit op de terugweg van een trouwpartij in het district Khanabad (behorend tot de provincie Kunduz) werden verschillende van uw familieleden aangevallen door onbekenden. Uw broer Ah.S., zijn vrouw en uw oom N.R. kwamen hierbij om het leven. De vrouw van uw oom en diens dochter raakten gewond. Gezien jullie vijandschap met de familie van M. vermoedden jullie dat zij verantwoordelijk waren voor deze daad. Er vond een nieuw politieonderzoek plaats maar zonder resultaat. De familie van M. was immers Kunduz ontvlucht en het gerucht ging dat zij zich bij de taliban hadden aangesloten.

Nog eens acht maanden later volgde een nieuw incident. Een neef van Z., genaamd J.Ac., werd gedood. P., de vrouw van uw overleden oom N.R., kwam als verre verwant van de familie M. te weten dat Z. u en een neef hiervoor verantwoordelijk achtte. Hierop besloten u en Si., de zoon van N.R. en P., Afghanistan te verlaten.

Jullie vertrokken in 1398 (komt overeen met 2019) uit Afghanistan en reisden via Iran naar Turkije. Uw neef vertrok van daaruit naar Griekenland, u trok richting Bulgarije. Via de Balkan, Italië en Frankrijk kwam u naar België. Op 5 oktober 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de familie van M.. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw Afgaans identiteitsdocument (taskara), die van uw vader en oom N.R. alsook de originele enveloppe waarmee deze stukken verzonden werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw familie daadwerkelijk in een vete zouden verwikkeld zijn geraakt met de familie van M., en in het bijzonder met de drie zonen, en dat u omwille van deze feiten een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in Afghanistan. U beweert dat enkele mislukte huwelijksaanzoeken van uw oom Mo.N. aan het adres van de dochter van M. uit 1384 de aanleiding gaven tot verscheidene incidenten tussen beide families. Echter, gevraagd naar de motieven van de M.-familie om het huwelijk te weigeren, verwijst u louter naar de Tadzjiekse origine van uw oom en het gegeven dat zij Pashtoenen zijn, en verhaalt u in bijzonder algemene termen over de discriminatie tussen beide bevolkingsgroepen in Afghanistan (CGVS, p. 14, 15). Echter, op geen enkel moment tijdens het onderhoud bracht u concrete elementen naar voren waaruit zulke discriminatie in uw geval zou moeten blijken, integendeel.

Zo geeft u onder meer zelf aan dat vader M. eigenlijk niet echt een probleem had met een eventueel huwelijk tussen beide partijen, maar dat het eerder zijn zonen waren die een aanzoek niet konden verdragen (CGVS, p. 15). Gevraagd naar hun motieven tegen een gemend huwelijk, argumenteert u zeer vaag dat de zonen “dezelfde leeftijd” hadden als uw oom en dat ze elkaar “zagen” in de stad. Dergelijke argumentatie kan bezwaarlijk overtuigen. Bovendien kan uit uw overige verklaringen eveneens opgemaakt worden dat uw andere oom N.R. schijnbaar wel en zonder enig probleem kon trouwen en samenleven met een Pashtounse in Kunduz. Ook dit is een opmerkelijke vaststelling, net als het gegeven dat deze vrouw, P. genaamd, een verre verwant zou zijn van de M.- familie. Gevraagd of zij dan nooit problemen hebben gekend, antwoordt u heel vaag dat “niet alle mensen daar problemen hebben” (CGVS, p. 24).

Als het CGVS zich voorts afvraagt of u dan nog andere, gelijkaardige voorbeelden kent van problematische, gemengde huwelijken of discriminatie tussen beide bevolkingsgroepen, komt u niet verder dan dat u “er veel van gehoord” hebt, maar laat het na om het één en het ander te verduidelijken (CGVS, p. 24). Nochtans kan verwacht worden dat iemand die zelf geconfronteerd werd met dergelijke discriminerende praktijken, hiervan beter op de hoogte is en hier doorleefd kan over verhalen, te meer u zelf toch stelt dat uw wijk van herkomst etnisch bijzonder divers van aard is (CGVS, p. 24). De vaststelling dat u nooit echt concreet wordt, noch over uw specifieke situatie noch over de algemene situatie, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het gewelddadige gedrag door de zonen M. tegen uw oom lijkt ook eerder te wijten te zijn aan het gegeven dat uw oom niet van zinnens was zijn huwelijksplannen met dat meisje op te geven, dan aan een etnisch conflict. U verklaarde immers zelf dat ondanks de vraag van uw eigen familie aan die oom om te stoppen met zijn aanzoeken, uw oom daar helemaal niet op inging en bleef volharden (CGVS p. 16).

Daar u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in een vete zou zijn verwikkeld met de familie M., hecht het CGVS evenmin geloof aan de reeks van incidenten die zich zouden hebben voorgedaan als gevolg van die vete. Er dient overigens te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot dit jarenlange conflict tussen beide familie op zich niet konden overtuigen. U vertelt onder meer dat Mi.K. en J.Ac., twee leden van de familie M., vermoord werden en u zegt in dit verband dat u en uw familie beticht werden van hun dood. Het is evenwel bijzonder merkwaardig te moeten vaststellen dat u van de dood van J.Ac. geen enkele melding hebt gemaakt bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat het niet aan bod kwam en dat er niet over gesproken werd met u, wat geen afdoende verklaring biedt (CGVS, p. 23). Immers, uit uw huidige verklaringen moet toch blijken dat zijn dood de directe aanleiding gaf voor uw vertrek uit Afghanistan aangezien u en uw neef Si. van diens dood werden beschuldigd door de familie M..

Wat Mi.K. betreft, weet u dan weer bitter weinig over de omstandigheden van zijn dood. Zo zegt u geen idee te hebben over de wijze waarop hij vermoord zou zijn (CGVS, p. 19). Hoewel u verder bij DVZ nog verklaarde dat Mi.K. nog met andere problemen kampte en door iemand anders werd vermoord, zegt u nu dat u eigenlijk niet weet met wie die man nog problemen zou kunnen gehad hebben (Vragenlijst CGVS, DVZ en CGVS, p. 19). Als het CGVS vervolgens oppert dat hij misschien in de criminaliteit zat en omwille van eventuele vijandschappen daar om het leven werd gebracht, zegt u eveneens zoiets niet te weten. Of er nog andere verdachten waren behalve u en twee andere familieleden, weet u evenmin (CGVS, p. 19). Het is niet geloofwaardig dat iemand die zo nauw bij een moordonderzoek betrokken zou zijn geweest en die tijdlang zelf een verdachte was in dit onderzoek, omtrent dergelijke zaken geen duiding zou kunnen geven.

Voorts dient nog gewezen te worden op de opvallende vaststelling dat u, wiens familie toch verschillende keren in aanraking zou zijn gekomen met de Afghaanse politie en het gerecht omwille van die vete, geen enkel begin van bewijs van deze zaken kan voorleggen. U zegt dat zulke documenten wel hebben bestaan maar dat u en uw familie ze kwijtgeraakt zijn bij een verhuis, wat maar moeilijk kan overtuigen (CGVS, p. 18). Nog is het bijzonder merkwaardig te moeten vaststellen dat iemand die beweert dat de politie nog steeds op zoek is naar de vijandige familie en die stelt in contact te staan met de lokale autoriteiten, vervolgens geen namen zou kunnen geven van politiemensen die zich bezighouden met de zaak (CGVS, p. 21).

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelede documenten kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara, die van uw vader en die van uw oom dienen hoogstens ter staving van uw identiteit, wat niet ter discussie staat in deze beslissing.

Ook de opmerkingen die het CGVS per mail ontving van uw advocaat d.d. 17 juni 2021 leiden niet tot een andersluidende conclusie. Deze opmerkingen hebben immers geen betrekking tot uw relaas maar beperken zich tot enkele correcties van namen en verduidelijkingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 31/05/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het evenredigheidsbeginsel”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]”

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor voor het CGVS aangeeft dat hij en zijn familieleden worden beticht van de dood van twee leden van de familie M., m.n. Mi.K. en J.Ac..

Dat verzoeker hier ten tijde van zijn verhoor voor de DVZ geen melding van maakte, doet op zich geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Dat verzoeker overigens niet (veel) weet over de omstandigheden van de dood van Mi.K., noch of er andere personen in verband werden gebracht met zijn dood, zorgen ervoor dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn.

Dat verzoeker immers niets te maken heeft met de dood van de familie M., doch hier enkel, samen met zijn familie, mee in verband werd gebracht.

Dat dit volledig onterecht was.

Dat dan wel niet van verzoeker kan worden verwacht dat hij de details van de dood van de familieleden (aan de andere kant) wél kent.

Dat het onderzoek immers geheim is, en verzoeker aldus niet op de hoogte kon zijn van bijkomende informatie dienaangaande.

Dat verzoeker aan de hand van zijn verklaringen heeft getracht aan te tonen dat hij en zijn familieleden in een vete verwickeld zijn geraakt met de familie M..

Dat het CGVS onterecht van oordeel is dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn.

Dat één van de zonen van de familie M., m.n. Z., een belangrijk figuur is binnen de Taliban.

Dat de Taliban sedert geruime tijd de macht in Afghanistan heeft overgenomen.

Dat leden van de Taliban, waar Z. aldus deel van uitmaakt, meermaals aan de (voormalige) woning van verzoeker zijn geweest om te informeren waar verzoeker zou verblijven.

Dat de huidige bewoners van de (voormalige) woning van verzoeker dit aan de moeder van verzoeker hebben verteld.

Dat verzoeker eenvoudigweg, met het oog op het bekomen van relevante stukken, geen contact durft opnemen met bevoegde personen in Kunduz (Afghanistan).

Dat verzoeker alsdan vreest verklikt te worden door deze personen en alzo de familie M., dan wel de Taliban te weten zou komen waar hij verblijft.

Dat verzoeker aldus, ingeval van terugkeer naar Afghanistan, vreest voor zijn leven.

Dat overigens de actuele leefomstandigheden van Afghanistan niet uit het oog mogen worden verloren.

Dat het CGVS, door haar weigeringsbeslissing, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat immers een zorgvuldig onderzoek naar de feiten, zoals weergegeven door verzoeker, erop wijst dat en terugkeer naar Afghanistan door verzoeker geen optie is.

Dat verzoeker inmiddels zijn zoontje (in november 2021) is verloren.

Dat zijn vrees om terug te moeten keren naar Afghanistan, samen met het verlies van zijn zoontje, ervoor hebben gezorgd dat verzoeker psychologische problemen en zelfs zelfmoordneigingen heeft

Dat aldus ook het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden door het CGVS: dat een terugkeer immers zou betekenen dat verzoeker voortdurend zal moeten onderduiken/vluchten door de familie M. en dus ook leden van de Taliban.

Dat dit een onherstelbaar ernstig nadeel voor verzoeker met zich meebrengt, hetgeen niet opweegt tegen het algemeen belang van het besluit van het CGVS.

Dat verzoeker, ingeval hij erkend zou worden als vluchteling, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut zou krijgen, de gebeurtenissen van de afgelopen periode zal kunnen verwerken.

Dat verzoeker overigens al gedurende één jaar actief aan het werk is bij een Belgisch transportbedrijf. Dat verzoeker aldus geenszins ten laste wenst te vallen van de Belgische Staat.

Dat verzoeker ten slotte pro Deo gerechtigd is, zoals ook blijkt uit zijn stuk 2 en derhalve verzoekt om kosteloze rechtsbijstand.”

2.2. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]
EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]
EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]
UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan in 2019 is ontvlucht uit vrees te worden gedood door de familie van M.. Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan de voorgehouden vete tussen zijn familie en de familie van M., noch aan de incidenten die hiervan het gevolg zouden zijn.

Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de volgende vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeker beweert dat enkele mislukte huwelijksaanzoeken van zijn oom M.N. aan het adres van de dochter van M. de aanleiding gaven tot verscheidene incidenten tussen beide families, maar licht niet geloofwaardig toe waarom de M.-familie het huwelijk zou geweigerd hebben. Verzoeker verwijst naar de Tadzjiekse origine van zijn oom en het gegeven dat de M.-familie Pashtoenen zijn, maar maakt met zijn weinig concrete en algemene verklaringen niet aannemelijk dat dergelijke gemengde huwelijken een probleem vormen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-16, p. 24);
- aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een vete zou zijn verwickeld met de familie M., wordt evenmin geloof gehecht aan de reeks van incidenten die zich zou hebben voorgedaan als gevolg van die vete;
- verzoeker heeft bij de DVZ geen melding gemaakt van de dood van J.Ac., terwijl uit zijn verklaringen voor het CGVS blijkt dat diens dood de directe aanleiding was voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, gezien hij en zijn neef Si. van diens dood werden beschuldigd door de familie M.;

- hoewel verzoeker nauw betrokken zou zijn geweest bij het onderzoek naar de moord op Mi.K. en zelfs een tijd verdacht werd van deze moord, weet verzoeker bitter weinig over de omstandigheden van de dood van Mi.K. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19);
- hoewel verzoekers familie verschillende keren in aanraking is gekomen met de Afghaanse politie en het gerecht omwille van de vete brengt verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs bij en geeft hij evenmin een bevredigende verklaring voor de afwezigheid van deze documenten – verzoekers familie zou de documenten zijn kwijtgeraakt bij een verhuis (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18);
- er valt niet in te zien dat verzoeker, die beweert dat de politie nog steeds op zoek is naar de vijandige familie en die stelt in contact te staan met de lokale autoriteiten, geen namen kan geven van de politiemensen die betrokken zijn bij deze zaak (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Ingevolge het geheel van deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden asielrelaas.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker komt in het verzoekschrift immers niet verder dan het volharden in zijn relaas, het hernemen van reeds afgelegde verklaringen, het geven van *post factum* verklaringen en het ontkennen en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder. Verzoeker brengt echter, mede gelet op wat volgt, geen enkel verweer of concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

5. Te dezen dient benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift meent, de vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten melding te maken van de dood van J.Ac., een element dat centraal staat in zijn verhaal, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *in casu* de dood van J.Ac.. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

6. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker weinig weet over de omstandigheden van de dood van Mi.K., stelt hij in het verzoekschrift dat hij niets te maken heeft met de dood van de twee leden van de familie M.. Verzoeker wijst er tevens op dat het onderzoek geheim is.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij betrokken was bij het moordonderzoek naar de dood van Mi.K. en tevens een tijdlang als verdachte werd beschouwd. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker beter op de hoogte zou zijn van de omstandigheden van de moord op Mi.K..

7. Waar verzoeker erop wijst dat één van de zonen van de familie M., met name Z., een belangrijk figuur is binnen de taliban, dient hernomen dat geen geloof wordt gehecht aan de vete met de familie M., noch aan de hieruit voortvloeiende incidenten. Bijgevolg kan niet worden ingezien, noch licht verzoeker toe, dat hij zou gevisieerd worden door de taliban. De stelling in het verzoekschrift, dat de taliban naar de voormalige woning van verzoeker zijn geweest, betreft een loutere *post factum* toevoeging die geen afbreuk kan doen aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

8. Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker geen contact durft opnemen met de bevoegde personen in Kunduz uit vrees om verklikt te worden, zoals hij in het verzoekschrift betoogt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers duidelijk dat zijn familie in contact staat met de politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Verzoekers onwetendheid met betrekking tot het onderzoek en de namen van de betrokken politiemensen doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

9. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de dood van zijn zoontje in november 2021, zijn psychologische problemen en zelfmoordneigingen, brengt verzoeker geen enkel document bij ter adstructie van zijn psychologische toestand. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn psychologische problemen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

10. Verzoeker biedt geen enkel verweer tegen de motivering van verweerder, die op goede gronden stelt: *“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 31/05/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”* Bij gebrek aan enig verweer tegen voormelde motivering, blijft deze onverminderd overeind.

11. Voorts laat verzoeker ook volgende terechte en pertinente motiveringen, die steun vinden in het administratief geheel ongemoeid:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad sluit zich aan bij de draagkrachtige en omstandige motivering in de bestreden beslissing aangaande artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de landeninformatie en analyse door verweerder die werden bijgebracht middels aanvullende nota van 17 augustus 2023, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kunduz louter door hun aanwezigheid aldaar geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS